

terer sin egen Lejlighed eller maaske to Lejligheder, medens Københavns Grundejerforenings Medlemmer repræsenterer adskilligt flere Lejligheder. Hertil kommer, at Københavns Grundejerforening optager og har Medlemmer overalt i Byen. Det er den oprindelige Grundejerforening og har ganske naturligt sine Medlemmer spredt over en betydelig Omkreds, medens de, der er inde under Fællesrepræsentationen, er senere opdukkede Foreninger, som har samlet sig i denne Sammenslutning. Det ærede Medlem udtalte, at Københavns Grundejerforenings Proklamation intet havde faaet at betyde, og anførte blandt andet, at Fællesrepræsentationen for de øvrige Grundejerforeninger havde taget Afstand derfra. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret. Det ærede Medlem læste ganske vist nogle Linier op, men han læste ikke de mest interessante Linier af Fællesrepræsentationens saakaldte Desavouering af Københavns Grundejerforening. Fællesrepræsentationen protesterede, saa vidt jeg kan læse, ikke saa meget mod Kaptajn Jurckmanns Ondskab som mod hans Dumhed. Den protesterede imod, at man i denne højtidelige Proklamation offentliggjorde, at man vilde forhøje Lejen. Den tager Afstand, siges der udtrykkelig, fra den Maade, hvorpaa Københavns Grundejerforening har søgt at varetage Ejernes Interesser; man ønsker, hedder det, det bedst mulige Forhold, baade til Lovgivningsmagten og til Lejerne og ønsker ikke, at der ved en saadan Proklamation „kunstigt rejses en ugrundet Uvillie mod Grundejerne“, og saa siger man det mest interessante, nemlig at „Spørgsmaalet om Husleje-forhøjelse bør under de nuværende Forhold ordnes af sig selv mellem Ejer og Lejer“. Der tages altsaa aldeles ikke Afstand fra en Husleje-forhøjelse; man ønsker blot, at det skal gaa i al Stilhed paa den gammeldags Maner, medens Kaptajn Jurckmann har været naiv nok, eller hvad Grundten nu maatte være, til at offentliggøre, at Københavns Grundejerforening nu tænker paa at forhøje Lejen; nej, Fællesrepræsentationen bærer sig mere snedigt ad; man skal komme og sætte hver enkelt Lejer Kniven paa Struben og sige: Vil du betale mere! og saaledes gennemføre Forhøjelsen. Fra Realiteten i Københavns Grundejerforenings Proklamation tager Fællesrepræsentationen ikke Afstand, men vel fra Formen, altsaa fra Dumheden.

Endelig gjorde det ærede Medlem nogle Bemærkninger i Anledning af de

Udtalelser, jeg tillod mig at fremsætte vedrørende hele Boligspørgsmaalet. Jeg skal erkende, hvad jeg ogsaa gjorde, da jeg før havde Ordet, at dette Spørgsmaal i og for sig ikke kan løses ved det foreliggende Lovforslag, men det hører til den Slags vigtige Spørgsmaal, som naturligt paatrænger sig, naar man overhovedet beskæftiger sig med saadanne Forhold, som det foreliggende Lovforslag omhandler. Den Kendsgerning, at der hersker Bolignød, kan man ikke komme bort fra hverken ved at tie eller ved at søge at dække over Tallene. Det ærede Medlem syntes, det var et uheldigt Aar, jeg havde valgt, 1906, fordi der da var Bankkrise. Det er meget muligt, 1906 var et af disse Kriseaar, men naar jeg har valgt det, er det ikke, fordi jeg med Flid har søgt det, men fordi et foreliggende lille statistisk Hæfte begynder med udtrykkeligt at nævne, at vi i April 1906 havde det højeste Antal ledige Beboelseslejligheder i det sidst forløbne Tiaar, nemlig 9,300, og at Antallet siden da er dalet hvert Aar, indtil det i Aar kun er 1,000. I Frederiksberg Kommune er der lidt over 100, saaledes at der i København-Frederiksberg kun findes 1,100 ledige Lejligheder, hvilket vil sige for Københavns Vedkommende 0,7 pCt. og for Frederiksbergs 0,4 pCt. Det er en Kendsgerning, at vi er saa langt nede. Om Bevægelsen nedad begyndte i et Kriseaar eller ikke, er mig for saa vidt komplet ligegyldigt; det kan godt være, at vi i 1906 havde et uforholdsmæssig stort Antal ledige Lejligheder, men Nedgangen er vedblevet, ogsaa efter at vi var kommet ned paa den normale Ledighed, nemlig 3 pCt., ned til det lave Tal, jeg nævnedes før. Der er altsaa nu et utilstrækkeligt Antal ledige Lejligheder til at imødegaa de Krav, der er en nødvendig Følge af ældre Ejendommens Ombygning. Stillet overfor denne Kendsgerning synes jeg, det er rimeligt at paavise overfor Lovgivningsmagten, at saaledes er Stillingen i Hovedstaden og for øvrigt ogsaa i andre Byer, f. Eks. i Odense, hvor Familier med Børn jages fra det ene Sted til det andet, fordi man ikke vil have dem. Dette medfører Konsekvenser, der kan blive meget kostbare ogsaa for Statskassen. Jeg tror, det vilde være meget nyttigt, om man fra alle Sider interesserede sig for at finde en Udvej af den vanskelige Stilling, hvori vi saaledes befinder os.

Jeg kan ikke erkende Rigtigheden af den Betragtning, at Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag skulde bevirke